

Па я лѣли буйно по скали, чукари,
Треперѣли буки и борики стари.

Бедната Иглика потърсила заветъ:
Бури повилнѣли, мира ѝ не даватъ...
Придошли потоци, мълнии свѣтнали,
Клони зашумѣли, пронесли се хали.
Подъ скали се скрила, заплакала горка,
Бога помолила бедната девойка:
Да я стори камъкъ или горска птица,
Капчица дъждовна или злакъ-тревѣца.
Чулъ ѝ Богъ молбата, разбралъ ѝ езика!
Цвѣтенце я сторилъ-мъничка Иглика...

V

Чакала я дълго, чакала я Вела...
Както била бледна, още побледнѣла.
— Мамо,— казва, на майка си вика: —
Време се минава, нѣма я Иглика.
Цѣла нощъ не мигнахъ, мислѣхъ си за нея,
Буря се пронесе, колко дъждъ се лѣя!